

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”.

Anul VIII.

București, 1928.

No. 12.

Invinuitorul fraților.

În Apocalipsul lui Ioan la capitolul 12, 10 Satan este numit „Invinuitorul fraților”. Despre el ni se spune, că „îi învinuiește înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte”. În lucrarea sa rea, el nu face nici o pauză, nu se culcă la prânz, nu are sărbătoare și nici cel mai mic concediu; ci rămâne neîntrerupt, zi și noapte, la lucrul său de a învinui pe frați. Această ocupație josnică este specialitatea sa, și, în urma practicei sale de mii de ani, el a devenit un maestru în această privință. De oarece ocupația sa de predilecție este să învinuiească pe frați, descoperindu-și firea și caracterul său, deaceia Sfintele Scripturi îi dau numele de „Diavol”, „Satan”. Numele Diavol se trage dela cuvântul grecesc Diabolos, care înseamnă calomniator; iar traducerea cuvântului ebreesc Satan înseamnă, „Protivnic”, „Acuzator”. Acest înger rău este numit deasemenea în Sfintele Scripturi „Pâritor”, „Invinuitor”. Tinta atacurilor sale o formează mereu „frații”. În două locuri din vechiul testament, Iov 1, 9—12; 2, 4. 5, și Zaharia 3, 1, Satan este arătat ca fiind invinuitorul și calomniatorul copiilor lui Dumnezeu.

Acest invinuitor al fraților fusese odată un înger de mare vază și sfânt, un heruvim acoperitor, „imaginea desăvârșirii, plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe”, plin de iubire față de Dumnezeu și de creaturi; însă în el a luat naștere răul, și păcatul și ura din inima sa l-a făcut să cadă atât de grozav și de adânc, în-

cât fără încetare, să învinuiească pe frați zi și noapte înaintea lui Dumnezeu. Ce cădere înspăimântătoare!

În paragrafele următoare ni se spune, cum și unde și-a început acest acuzator lucrarea sa rea de învinuire, ce metode a întrebuițat și ce trepte diferite a mers în străduința sa de a produce răsvrătirea din cer.

„Satan se hotări, să se străduiească a răsturna stăpânirea lui Dumnezeu și a pune bazele împărăției sale. El își începu lucrarea sa prin a face tocmai cele ce fac și azi oamenii, cari pretind că ei știu toate mai bine. El aduse învinuiri asupra pretinsei greșeli în conducerea lucrurilor cerești și căută să umple inima îngerilor cu simțiminte respingătoare. Pentru că nu era el cel mai mare, începu să semene sămânța îndoelii și a necredinței. Fiindcă nu era ca Dumnezeu, se sili să umple inima îngerilor de invidia și nemulțumirea, cari erau în inima sa. Astfel fu semănată sămânța înstrăinării, pentru ca apoi el să prezinte lucrurile adunării din ceruri, ca și cum nu el ar fi autorul, ci îngerii. În felul acesta înșelătorul căuta să arate, că și îngerii gândesc exact la fel ca și el.

„Era cât se poate de greu de a descoperi și arăta aci puterea amăgitoare a lui Satan. Puterea sa de amăgire el și-a sporit-o apoi prin exercițiu. Neputându-se apăra, el trebuia să învinuiească, spre a se arăta pe sine drept și a înfățișa pe Dumnezeu ca arbitrar și

nedrept. În taină el șopti îngerilor antipatia sa. La început nu s'a exprimat pe față sentimente contra lui Dumnezeu; însă sămânța fusese aruncată, iar iubirea și încrederea îngerilor fusese distruse. Legătura atât de plăcută dintre ei și Dumnezeu lor era acum desfăcută. Orice mișcare avea acum să fie observată; orice lucrare avea să fie privită în lumina, în care îi îndrumase Satan să vadă lucrurile.

„Ceeace Satan turnase în inima îngerilor; ici un cuvânt, dincolo altul, ajunse să croască calea pentru o mare listă de bănuieli. Prin viclenia sa, el smulse îngerilor declarații de îndoială. Când apoi fu tras la răspundere, el învinui pe acei pe cari el îi instruisese. Întreaga dușmănie din inima sa o puse în sarcina acelor pe cari el îi formase. Ca unul ce ocupa un post de mare sfințenie, el arăta o mare dorință după dreptate; însă aceasta era o dreptate falsă, cu totul contrară iubirii, îndurării și harului lui Dumnezeu”. *E. G. White, „Review and Herald”, Sept. 7, 1897.*

Ce comentariu interesant asupra textului din Apocalips 12, 10 cu privire la invinuitorul fraților! Ce desvăluire demnă de luat în seamă a metodelor josnice/folosite de Lucifer! Să observăm puțin mai de aproape diferitele trepte din căderea lui cea mare, așa cum a fost amintită în citatele de mai sus:

1. Satan s'a silit ca să umple inima îngerilor cu nemulțumirea

din propria sa inimă. Nemulțumire în cer! Până atunci ingerii nu cunoscuseră nicicând acest lucru. Nemulțumirea era un element nou. Armonia din cer fusese desăvârșită, până când acest nou element, nemulțumirea lui Lucifer, a stricat buna înțelegere. Scriitoarea amintită mai sus spune în „Patriarhi și Profeți“, la pagina 30, cu privire la aceasta, următoarele:

„Dumnezeu a îngăduit lui Satan să-și continue lucrarea sa, până ce spiritul de nemulțumire își ajunse culmea într-o revoltă pe față. Era necesar ca planurile lui să fie pe deplin desfășurate, pentru ca astfel toți să poată vedea, adevărata natură a acestor planuri și unde aveau să ducă ele. Spiritul nemulțumirii și al dezbinării era un element nou, tainic și imposibil de explicat.

2. El aducea învinuiri asupra unor greșeli inchipuite de el. Totul, afară de el, era absolut desăvârșit, însă el devenise rău, și un proverb spune: „Ochii cei răi nu văd nimic bun“. Ce taină a răutății! Cel plin de greșeli între cei fără greșală se ridică asupra lor cu învinuiri calomnioase, acolo unde, în afară de el, toate sunt în ordine și unde domnește cea mai mare sfințenie. „Bănueala și neîncrederea sunt patima neagră a sufletului. Și totul, chiar și cel nevinovat, este văzut — de către ochiul bolnav — îmbrăcat în veșmântul iadului“. *Heinrich von Kleist*.

3. El aducea învinuiri asupra pretinselor greșeli în conducerea treburilor cerești. Asupra „Conducătorii lucrurilor cerești“ își îndreptase el privirile și asupra ei și-a îndreptat și atacurile. El ura conducerea, și în ce consta cea mai mare greșală a Conducătorii — după părerea sa — ne este spus prin următoarele cuvinte: „Dar când Dumnezeu spuse Fiului Său: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră“, Satan deveni gelos pe Isus. El doria să fie consultat deasemenea asupra creării omului, și, fiindcă nu a fost, s'a umplut de ură, gelozie, și mânie. El doria să primească cele mai

mari onoruri în cer alături de Dumnezeu“. *„Experiențe și vițiuni“*, p. 153.

4. Subiectul certe trebuia să fie prezentat întregii adunări cerești. Tot cerul avea să fie chemat, pentru că Satan doria să-l audă întreaga adunare. Invinuitorul acum voia să iasă în public cu calomniile sale. În felul acesta el spunea: „Eu pot dovedi, că acei ce conduc treburile cerești săvârșesc și acoperă multă nedreptate“.

5. El nu putea să se apere pe sine, și astfel el învinuia, ca să dea impresia că el ar fi drept și curat. El nu avea decât o armă, și anume învinuirile îndreptate contra lui Dumnezeu și a Fiului Său. În felul acesta el se arăta ca fiind drept și având dreptate. Această însușire învinuitorul și-a păstrat-o mereu. Această aparență a evlaviei a deșteptat în auzitori și Iuda prin învinuirile sale. Când Maria, își arată iubirea sa sinceră către Mântuitorul, ungând capul și picioarele lui Isus cu acel mir scump, atunci Iuda această faptă nobilă îngăduită de Isus, a numit-o risipă și își exprimă regretul, că nu s'a vândut acest mir, ca astfel câștigul după el să fi fost dat săracilor. Prin aceste reproșuri ale sale făcea să se pară, că el ar avea o evlavie mai mare decât toți ceilalți din cereul lui, căci el ar avea mai multă inimă pentru săraci și s'ar pricepe să administreze banii cu mult mai multă îngrijire ca ceilalți. Dar numai aparența îl arăta mai evlavios dintre toți ceilalți. În realitate el avea o ură înverșunată față de Stăpânul său, și când văzu ce cinste și ce iubire îi dovedi lui Isus Maria, atunci patima, care-l îmboldia, nu l-a mai lăsat să tacă.

6. Satana arată o mare râvnă după dreptate. Este aceasta cu puțință? Acest învinuitor strigă cu voce tare după dreptate! Conducerea, conducerea a săvârșit și a acoperit mulțime de greșeli. Numai el are dreptate și vrea, ca acele presupuse greșeli el să le dea pe față în public, înaintea marelui adunări cerești. El vrea să salveze cerul! Ce orbire! El, urzitorul răutății, a cărui inimă e plină nu

mai de ură și răutate și ale cărui singure arme nu sunt decât minciuna și calomnia, el să ceară dreptate!

7. El are o listă lungă de bănueli. Conducerea treburilor cerești după părerea sa, nu săvârșise numai unele sau oarecari greșeli; ci pe lista sa de învinuiri el avea mulțime de puncte. El le adunase cu multă râvnă, și în cele din urmă a putut să aducă învinuiri peste învinuiri.

8. Iubirea și încrederea ingerilor fusese sdruincată. În adevăr, un rezultat trist. Invinuitorul avea partizani, totuși el a fost aruncat din cer împreună cu ingerii cei răi; așa că, începând de atunci, face și pe pământ aceeași lucrare, pe care o începuse în cer.

„Ne mai fiindu-i permis să aducă răsvrătire în cer, dușmănia lui Satan către Dumnezeu și-a găsit un nou câmp de lucru, căutând ruina omenirii. El își propuse să le schimbe iubirea în neîncredere, și cântările lor de laudă în murmurări contra Creatorului lor“. *„Patriarhi și Profeți“*, p. 52.

Majestatea sa diavolească „își propuse“, ca, printr'un plan bine chibzuit să schimbe iubirea oamenilor în neîncredere și cântările lor de laudă în murmurări. Oriunde e primit acest spirit rău, se observă curând aceleași roade, ca: nemulțumire, neîncredere plină de răutate, bănueli răutăcioase, murmurări pline de ură, calomniile cele mai amare și toate celelalte, pe cari învinuitorul fraților le întrebuițează în sistemul său de lucru.

„Inima oamenilor azi nu este mai mlădioasă decât atunci când Hristos fu pe pământ. Ei vor face tot ce le stă în putere, să ajute pe Satan să facă serviciilor lui Hristos greutăți cât mai mari, așa cum au făcut oamenii și lui Hristos, când a fost pe pământ. Ei vor lovi cu limba lor rea și mincinoasă. Privind numai prin bănuelile lor răutăcioase, ei vor vedea numai înșelătorie și nesinceritate acolo unde totul este în regulă, și unde există cea mai deplină dorință de dreptate“. *„Mărturi“*, Vol. IV, p. 234.

„Dar o inimă, în care nu se află pacea lui Hristos, este nefericită,

plină de nemulțumiri; o asemenea persoană vede defecte și greșeli în toate, și va aduce dizonanță chiar și în muzica cerească...“ „*Mărturii*“, Vol. V, p. 488.

Cei cari duc vorba de colo colo, persoane a căror inimă este plină cu nemulțumire, și cari, deși au în ochii lor o bârnă, observă continuu paiul din ochiul celorlalte oameni, sunt un blestem pentru cei din jurul lor și pentru comunitate.

Satan a găsit adesea ajutoare ca să învinuie pe copii și pe servii lui Dumnezeu. În privința aceasta să cităm oarecare exemple: În timpul călătoriei lui Izrail prin pustie vedem, că învinuitorul s'a strecurat pe furis în rândurile poporului lui Dumnezeu și a stârnit o mare răscoală prin ceata lui Core, învinuind conducerea prin afirmații calomnioase. Moise, cel mai blând om de pe pământ, a fost arătat drept despot și chiar omoritor. 4 Moise 16, 1—14. Chiar în Ierusalim nu a fost cruțat nici profetul Ieremia. Ier. 20, 10. O soartă la fel a avut și Neemia. Neemia 6, 1—9. 17—19. Chiar și contra lui Isus s'au adus învinuiri grele, o listă întreagă de învinuiri. Il numiau înșelător. Ioan 7, 12. Chiar în față I s'a spus că are demon. A fost învinuit că nu ține Sabatul. Ioan 9, 16. Și acești învinuitori aveau înfățișarea evlaviei. Tocmai în timpul când învinuiau pe Isus, ei cereau orbului din naștere: „Dă mărire lui Dumnezeu!“

Conducătorii mișcării advente au rămas ei oare cruțați de aceste feluri de atacuri din partea mare-lui împotrivor și păritor al fraților? Fratele F. M. Wilcox, care a îmbătrânit în lucrarea noastră, scrie în revista noastră „Review and Herald“, dela 10 Sept. 1925, următoarele: „Chiar dela început, conducătorii comunității advente au fost ținta svonurilor fără teme și a celor mai urite bârfeli din partea acelorora, cari se silesc să le discrediteze influența. De obicei aceste svonuri vin din partea fraților invidioși, cari, fiind pătați de propriile lor defecte și greșeli, caută să-și răsbune în felul acesta.“

Fratele White a fost învinuit că ar fi fost un despot și ar fi speculat și

profitat din lucrarea de tipărituri. Se spunea că el caută să tragă foloase personale din darurile membrilor și că se îmbogățește pe socoteala lucrării lui Dumnezeu.

„Satan știe cum să-și pregătească atacurile. El lucrează asupra minții spre a da naștere geloziei și nemulțumirii față de acei, cari sunt în capul lucrării...“ „*Mărturii*“, Vol. V, p. 672.

O însușire, pe care calomniatorul fraților o dă pe față curând, este aceea de a se folosi de mijloace brutale și de violență. Insușirea aceasta a păritorului este în legătură cu dorința de a se înălța el să domnească peste ceilalți, și atunci recurge la forță și constrângere, dacă vede că nu poate altfel. Aceasta o găsim la Farisei, cari, nu numai că au calomniat pe Domnul, ei au întrebuițat față de El forța, când L-au adus la judecată și la răstignire. În valoroasa carte de E. G. White, „*Cugetări depe muntele fericirilor*“, p. 139, cetim următoarele cu privire la aceasta:

„Când oamenii nutresc în ei acest spirit al învinuirii, atunci nu se dau mulțumiți numai cu atât, să atragă atenția asupra inchipuitelor greșeli ale aproapelui lor; dar, când prin mijloace blânde nu-l pot aduce să facă așa cum zice ei, atunci ei recurg la amenințări și constrângeri...“

În Biblie porunca în contra calomnierei o găsim alături de porunca în contra uciderii. 3 Moisi 19, 16. În Romani 1, 29—31, apostolul Pavel numește acest păcat la un loc cu alte păcate grele. Apostolul Petru numește acest păcat la un loc cu vicienia, fătăria și pizmuirea, cerând celor născuți din nou să se depărteze de toate acestea. 1 Petru 2, 1.

Un proverb spune: „Calomniatorul are pe diavolul pe limbă; iar cine ascultă la el, îl are pe diavolul în urechi“. Cine însă câștigă biruință asupra propriei sale inimi rele cât și asupra ispitelor lui Satan, va căpăta un și mai mare respect și iubire pentru cei din jurul său.

D. N. WALL.

Un adevărat păstor va găsi un interes în tot ceea ce e în legătură cu fericirea turmei, hrănirea, paza, și ocrotirea ei. El va fi foarte atent, și va dovedi o grijă iubitoare față de toți, dar în deosebi față de cei ispițiți, întristați, și disperați. „Pentru că nici Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“. Mat. 20, 28. „Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimes“. Ioan 13, 16. Hristos „S'a desbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor“. Fil. 2, 7. „Noi cari suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne placem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine“. Rom. 15, 1—3. „*Slujitorii Evangheliei*“, p. 190.

...

Cum stăm?

„Acum, când Arhiereul nostru cel mare mijlocește pentru noi, noi trebuie să căutăm a deveni desăvârșiți în Hristos. Mântuitorul nostru nu a putut fi adus sub puterea ispitei nici măcar într'un singur gând. Satana găsește în inima omenească multe puncte prin care poate câștiga un pas; prin nutrirea plăcerilor păcătoase, ispitele sale își asigură puterea lor. Însă Hristos spune despre Sine: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n'are nimic în Mine“. Ioan 14, 30. Satan nu a găsit nimic în Fiul lui Dumnezeu prin care să fi putut obține biruința asupra Lui. Isus păzise poruncile Tatălui Său, și în El nu se afla nici un păcat pe care Satan l-ar fi putut folosi în scopul său. Aceasta este starea în care trebuie să se găsească acei cari vor sta în timpul de strămtorare“. „*Marea Luptă*“, p. 623.

...

Gazeta Slujbașilor

Scoala de Sabat.

VEȘTI MISIONARE

Sabatul dela 1 Decembrie, 1928.

INDIENII DIN VENEZUELA DE SUD.

Venezuela este una din câmpurile cele mai promițătoare pentru misiunea creștină. Acest ținut este de trei ori cât toată Franța. Aci se schimbă păduri cu deșerturi, unde locuiesc triburi indiene nomade. Acești indieni zac în cea mai neagră superstiție. Să amintim numai o singură pildă; când moare cineva din aceste triburi, toți se așează în jurul cadavrului, să-l păzească de spiritele rele, ca acestea să nu-l fure. În acest scop șeful tribului taie o bucată din călcăiul cadavrului, pe care o asvârle departe, ca spiritul rău să aibă de ce să se ocupe, până să se revarsă de zori. Atunci ei așează mortul într-o groapă și se îndepărtează în cea mai mare tăcere, ca spiritele rele să nu afle, unde s'au retras. Toți așa au obiceiuri ciudate și la nașterea copiilor, pe cari unul din părinți mereu trebuie să-l păzească de atacurile închipuite ale spiritelor rele. În acest scop unul, care este mai tare dintre soți, stă lângă copil, iar celălalt merge să vâneze pentru a îngriji de susținerea familiei. Deseori se întâmplă în astfel de cazuri, că femeia, abia trecută de naștere, să fie nevoită a pleca de acasă, spre a îngriji de hrana familiei.

Cât de mult le-ar necesita acestor indieni învățătura despre Mântuitorul, care singur păzește omnirea de rele, care atât de mult a iubit pe păcătoși, încât și-a dat vieța pentru ei.

...

Sabatul dela 8 Decembrie, 1928.

CAMPUL MISIONAR DIN YUCATAN.

În partea de Est a câmpului misionar din Yucatan se află ținutul indienilor din tribul Maya, în

care trib încă n'am lucrat până în prezent. În această parte de loc este imposibil a face lucrare de evanghelizare prin literatură, deoarece acești indieni nu au nici un fel de scris. Mai prielnic este însă terenul pentru lucrarea misionară medicală, fiindcă acest ținut este bântuit de mulțime și felurite boli. Însă mijloacele materiale ce ne stau la dispoziție deabia ajung pentru câteva instrumente dentistice, o lădiță cu cele pentru primele ajutoare, și câteva sticlucle cu medicamentele cele mai simple.

Și pe zi ce trece, strigătul după ajutor devine tot mai pătrunzător: „Ajutați-ne, învățați-ne, cum să ne îngrijim corpul, căci altfel ne prăpădim în păcatele noastre!“ Pretutindeni în călătoriile noastre suntem nevoiți a vedea privirile în delir ale suferinzilor cari caută pe Dătătorul de viață. „Secerișul este mare, dar secerători sunt puțini“.

Sabatul dela 15 Decembrie, 1928.

CAMPUL MISIUNII MARITIME.

În acest câmp este foarte mult de făcut. Medicul, care timp îndelungat ne-a dat prețiosul său ajutor, în prezent ne mai putând lucra avem nevoie de o forță medicală tânără, care să continue lucrarea de aci; căci cu durere trebuie să spun că în momentul de față stațiunea aceasta misionară stă părăsită din lipsă de medic, și băștinașii degeaba bat drumurile, rugându-ne să le dăm ajutorul medical.

Deci strigătul nostru macedonian este: „Treci, și ajută-ne!“

...

Sabatul dela 22 Decembrie, 1928.

AVEM NEVOIE DE ȘCOLI MAI MULTE.

Ceeace pentru moment este necesar în Honduras, sunt școlile,

atât pentru proprii noștri copii și tineri, cât și pentru ceilalți locuitori, cari în majoritate sunt analfabeți. Această necesitate a școlilor este cerută de faptul că sunt mii de oameni cari însetează după cunoștință. Știm din experiență, că școlile noastre pregătesc calea spre Adevărul Evangheliei, înlăturând prejudecățile pe cari le are de întâmpinat acest Adevăr.

Acum ar fi timpul cel mai prielnic pentru înființarea unor astfel de școli, având în vedere faptul că Guvernatorul acestui district ne simpatizează și dovedește un viu interes față de străduințele noastre și este gata a ne da concursul moral în acest scop. Dar, din cauză că nu dispunem de mijloacele necesare, suntem nevoiți a sta pentru un moment pe loc.

Rugămintea fraților din aceste părți este ca noi cu toții să le facem posibilă înființarea unor școli în aceste locuri.

...

Sabatul dela 29 Decembrie, 1928.

EDUCAȚIA CLEMENTINEI.

Clementina locuiește în partea de vest din Panama. Ea, împreună cu alți membri ai familiei, a primit adevărul prin cetirea cărții „Speranța Lumii“, aruncată de un vecin. Într'un mod atât de minunat ea ajunse să viziteze școala noastră. Deși tatăl ei nu a voit să-i dea nici cel mai mic ajutor și nici ea însăși nu știa de unde să-și ia banii pentru școală, totuși ea a rămas neclintită la hotărîrea pe care și-o luase. Dar iată, că în ultimul moment, un lucrător evanghelic băștinaș a venit și i-a oferit banii cu cari apoi a plecat la școală. În vara ultimului an școlar s'a reîntors în patria sa, în scopul de a lua cu sine la școală și pe cei doi frați ai ei.

Bunul Dumnezeu să ne ajute, ca să fim conduși de un spirit de

sacrificiu, prin care să putem face posibilă multora din băștinașii acestor ținuturi vizitarea școlilor

noastre, ca odată, la marea de cristal, să ne putem întâlni cu mulți din aceia, cari au fost con-

vertiți prin acești lucrători harnici.

Misionarii Voluntari.

Programul adunării „C. M. V.” din luna Decembrie 1928.

A doua săptămână.

Subiect: „PUTEREA EXEMPLULUI”.

- 1.) Cântare de deschidere și rugăciune.
- 2.) Reflexiuni din „Straja Dimineții”.
- 3.) Raport.
- 4.) Expunerea subiectului: „Cum influențează viața la asupra altora?” (Studiu propriu, vezi indicațiunile).
- 5.) Muzică vocală sau instrumentală.
- 6.) Poezie (după alegere).
- 7.) Studiu: „Cum stau lucrurile cu influența ta?” (vezi anexa).
- 8.) Scurtă discuție asupra subiectului.
- 9.) Încheiere cu cântare și rugăciune.

Notă pentru diriginte:—Programul are de scop, ca să accentueze că un adevărat creștin trebuie să tindă în direcția, ca influența sa să fie în toate privințele cea mai bună. Suntem oare conștienți de faptul, că le răpim altora mântuirea ce li se cuvine dacă în viața noastră nu dăm pe față ceea ce este mai bun în noi?

4.) Expunerea subiectului: „Cum influențează viața la asupra altora?”

La pregătirea acestui subiect să ai în vedere faptul, că noi răpim altora drepturile ce li se cuvin, dacă influența noastră nu este în așa fel, cum trebuie să fie aceea a unui adevărat creștin.

Invederează aceasta prin următoarele:

Influența: Rom. 14, 7; Mat. 12, 30.

Exemple de influență:

a.) Prietenii lui Roboam: 1 Regi 12, 10—16.

b.) Părinții: 1 Regi 15, 2; 2 Regi 21, 19, 20; 2 Cron. 21, 6.

Care ar trebui să fie poziția unui creștin?

Mat. 18, 6, 7; 1 Cor. 8, 9—13; 1

Cor. 10, 23, 28, 29. Gal. 4, 13; Rom. 14, 21.

„Dacă arunci o piatră în lac, se formează un val, apoi altul, al treilea; și pe măsură ce aceste valuri cresc, cercul se mărește, până ajunge la țărm. Tot la fel este și cu influența noastră; deși în aparență neînsemnată, ea se poate estinde tot mai mult, până ce trece limitele cunoștințelor și posibilităților noastre de control”. „Review” 24 Ianuarie, 1888.

„Poporul lui Dumnezeu ar trebui să constituie canalurile, prin cari se scurge în Univers influența cea mai mare”. „Testimonies”, vol. VI. pag. 11.

„Fiecare cuvânt pronunțat își exercită influența, fiecare faptă cuprinde în sine o serie de responsabilități. Nimeni nu poate trăi numai pentru sine însuși, nici chiar dacă ar voi să o facă. Fiecare în parte constituie o părticică din întregul omenirii, și prin firele influenței fiecărui individ, suntem legați cu Universul. Isus Hristos Și-a folosit influența în scopul de a atrage prin ea pe oameni la Dumnezeu, și El ne-a lăsat un exemplu de felul cum trebuie să vorbim și să făptuim. Acela, care se lasă condus de Spiritul lui Dumnezeu, va ști cum trebuie să vorbească la timpul potrivit cu cei osteniți și împovărați, și își va putea imagina suprema fericire omenească, și anume: bucuria, de a face cunoscut și altora comorile prețioase ale înțelepciunii și harului lui Hristos. Dar aceia cari vor îngădui vrăjmașului oricărui lucru bun, de a exercita vre-un control asupra lor însuși, vor roști cuvinte, pe cari mai bine era, de nu le pronunțau niciodată”. „Review and Herald” din 16 Februarie 1897.

Extrageți din studiul textelor biblice citate și din pasajile referitoare ale Mărturiilor, faptul, că Dumnezeu cere fiecărui creștin, de

a exercita o influență spre bine. Această temă se poate executa în forma de întrebări și răspunsuri, dând mai înainte textele și pasajile, la cari intenționăm să ne referim, sau sub formă de studiu.

Istoria despre călătoria lungă a Indienilor Nez Pere este un exemplu. Indienii au parcurs un drum de 20.000 mile printr'un deșert de neumblat, expuși la multe primejdii, numai în scopul, de a afla cartea omului alb. Ei au fost însă foarte înșelați, deoarece aceia pe cari i-au găsit, au știut foarte puțin despre Dumnezeu. În cele ce urmează redăm istoria mișcătoare a lui Ts-wis-sis-sim-nim, când, întorcându-se la poporul său, și-a luat rămas bun dela cei la cari venise.

„Am venit la voi din țara unde apune soarele, și timp de multe luni v'am urmat. Voi ați fost prietenii părinților mei, cari cu toții au parcurs acest drum lung. Am venit la voi, cu un ochiu deschis doar în parte, spre a primi lumină pentru poporul meu, care trăiește în întunec. Eu mă întorc cu ambii ochi închiși. Cum pot să mă întorc orb la poporul meu? Am străbătut plin de curaj drumul care mă ducea spre voi, prin țări străine, pline de vrăjmași, pentru ea să-i pot aduce popoului meu, mult din aceasta călătorie. Acum mă întorc, cu brațele frânte și gol. Doi oameni au venit cu noi, părinți de copii; ei au avut de înfruntat multe viscole și bătălii. Ii lăsam aci lângă apele și colibele voastre. După multe luni de umblet ei au obosit, și încălțămintele lor indiene s'au uzat.

„Oamenii mei m'au trimis, ca să obțin cartea omului alb, pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor. Voi m'ați luat și m'ați dus acolo, unde femeilor le este permis să danseze, ceea ce femeilor noastre le este interzis; dar cartea nu s'a aflat aci.

M'au dus acolo, unde „Marele Spirit“ se adoră la flacăra lumânărilor, și cartea n'a fost acolo. Ei mi-au arătat tablouri cu chipul „Marelui Spirit“ și cu țara frumoasă de dincolo, dar cartea ce mi-ar fi putut arăta drumul înspre acolo n'a fost între ei. Eu trebuie să fac iar drumul cel lung spre țara întunecată a poporului meu. Sunt încărcat de cadouri, pe cari mi le-ați dat, și încălțămintele mele se vor strica, fiindcă trebuie să duc toate aceste cadouri, și totuși, cartea aceea nu se află între aceste cadouri. Dacă îi voi istorisi sărmanului meu popor orb încă o iarnă, când avem marile noastre întruniri, că nu aduc cu mine cartea, nu se va mai rosti nici un cuvânt de către bătrânii noștri sau de către tinerii noștri eroi. Unul după altul se vor ridica, și vor părăsi locul. Poporul meu va muri în întunec și va străbate drumuri lungi spre alte locuri de vânatoare. Nu-i va însoți nici un înțelept, și cartea omului alb nu le va netezi calea.... Nu mai am cuvinte....“

7.) Studiu: „Cum stau lucrurile cu influența ta“?

Tema aceasta se va împărți în trei părți.

a) *Recreație*: Următorul caz lămurește acest punct:

„Un băiat, care a fost crescut într-o casă evlavioasă, și pentru care teatrul a fost ceva nepermis, într-una din zile s'a strecurat într-un teatru. Acolo a stat cu conștiința neliniștită și a privit pe furii în jurul său. Faptul că se afla în acest loc, pentru el era echivalent cu neascultarea față de o poruncă părintească, și nesinceritate față de o conștiință fragedă. Dar privind astfel în jurul său, deodată a zărit pe galerie o față cunoscută; era un membru din corul comunității, pe care în fiecare Sabat îl vedea stând în adunare alături de predicator. Deodată conștiința băiatului s'a liniștit, văzând pe acest om deasemeni în acest loc... Cât de puțin și-a dat seama acest membru al comunității, stând la teatru, că prin prezența sa aci, conștiința unui băiat a fost influențată spre rău“.

(b) *Imbrăcămintea*: Infățșirea

noastră exterioară arată, fiii cărui spirit suntem. Astfel, prin felul cum ne îmbrăcăm, putem fi Domnului sau spre onoare, sau spre rușine. Cu ce îngrijire ar trebui deci să ne alegem îmbrăcămintea? Studiază următoarele texte: 1 Petr. 3, 3—5; 1 Tim. 2, 9—10.

Următoarea întâmplare lămurește acest punct:

Un membru laic a vorbit într-o seară într-o comunitate, vizitată de mai mulți tineri, cari toți erau angajați într-o fabrică de bumbac. Soția lui era împreună cu el; i se dăduse un loc în apropierea corului, care era compus numai din tineri. După terminarea prediciei, o față tânără în etate de vre-o 16 ani, cu obraji rumeni a sărit de pe scaun, s'a dus la soția predicatorului și i-a zis: „Aș dori să vă istorisesc cât de mult mi-a ajutat simplitatea îmbrăcămintei D-tale! Căci pe când vă priveam mă gândeam, că, dacă D-stră vă puteți îmbrăca atât de simplu și totuși atrăgător, atunci noi fete tinere, cari trebuie să muncim, pentru a ne câștiga traiul vieții, de sigur putem face la fel. Deasemenea am învățat dela D-stră, că îmbrăcămintea cea mai simplă este cea mai frumoasă, și zicând aceste cuvinte, privirile ei au trecut în revistă rândurile femeilor prezente, cari erau îmbrăcate cam luxos.“

Această experiență i-a deschis soției un nou câmp de răspunderi. Atât ea, cât și soțul ei aveau să țină predicii.

(c) *Cuvinte*: Cuvintele pe cari le-am rostit, sau acelea, pe cari le-am lăsat ne rostite, formează în mare parte atmosfera care înconjoară pe fiecare în parte. Prin cuvintele noastre putem ajuta altora. Influența noastră poate fi în așa fel, încât cineva poate fi condus la o bună hotărâre, sau putem deziluziona pe aceia, cari își ridică ochii spre noi ca la unii cari sunt meniți de a da un exemplu de adevărată viață creștină. Cuvintele necugetate, descoperă ce zace în inimă. Acest principiu îl exprimă Domnul Hristos în cuvintele din Mat. 12, 35—37. Un proverb românesc zice: „Cuvântul odată rostit, nu-l mai poți prinde“. Influența

sa ajunge până în veșnicie. Cele ce urmează vor putea constitui un eventual ajutor, sau o îndrumare la pregătirea acestui studiu!

„Acela, care nu are pe Hristos în inima sa, va rosti cuvinte nepotrivite și va vorbi exagerat, cauzând prin aceasta rele. Limba care vorbește răul, care folosește vorbiri rele, ar trebui tratată cu cărbunii aprinși ai amărăciunii“. „*Unpublished Testimony*“.

„Materia și conținutul conversației descoperă tezaurul inimii. Vorbiri urite, vulgare, cuvinte măgulitoare, glume grosolane, cari se fac numai cu scopul de a produce ilaritate, sunt marfa lui Satan, și toți, cari se pretează la astfel de cuvinte, fac comerț cu această marfă“. „*Special Testimony*“ pagina 28.

„Se zice că acum mulți ani în urmă, un Scoțian, care trăia singuratic în Australia, a scris prietenilor săi de acasă, că ar dori să vadă și în Australia crescând spini, cum cresc în Scoția. Unul din prietenii lui i-a trimis sămânță de spini, iar el a semănat-o acolo. În curând spini au răsărit și în clima caldă din Australia, s'au dezvoltat foarte bine, iar toamna semințele de spini s'au împrăștiat peste toate câmpiile. Primii ani toate au mers bine, dar cu timpul spini au început să se îmulțească atât de mult, încât au devenit o adevărată plagă pentru acele ținuturi, cauzând pagube mari oamenilor.“

„Cuvintele sunt ca sămânța de spini; cresc, iar răul pe care l-au cauzat prin rostirea lor în pripă sau fără cugetare, crește și el. Dacă vorbim, nu mai putem zice că n'am spus. Putem însă să ne scuzăm arătând că n'am gândit în așa fel; dar rănilor, pe cari le-am cauzat, rămân. Deaceea trebuie să fim precauți cu privire la cuvintele, pe cari le rostim: căci efectele lor rămân în inima oamenilor.“

A patra săptămână.

Subiect: PUNEȚI O ȚINTA.

Oamenii fără țintă nu pot să îndeplinească nimic; fie negustori, meseriași, diplomați, comandanți, etc.

a) Este un lucru de mare importanță, ca în timpul nostru, când toate sunt în nesiguranță și în neștiință, alergând fără nici-o țintă, omul să aibă înaintea ochilor săi, o țintă bine definită. (Luca 21, 26; Isa. 5, 22.)

b) Creștinii fără țintă vor rămâne totdeauna neefectivi. 1 Cor. 9, 24—27.

II. Ținta noastră misionară: Un suflet, o îndoită țintă în Săptămâna de Colportaj și tot una de două ori mai mare pentru Revista de Toamnă. Luați fiecare la inimă dorința lui Dumnezeu și stăruți în ascultare deplină în orice lucru bun.

Puneți-vă și ținte în viața personală și familiară, un program zilnic de lucru ca să sprijiniți o dezvoltare armonioasă a corpului, minții, și spiritului.

Făceți-vă un ideal în a atinge țintele voastre cu ajutorul Aceluia care zice: „Datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ“.

„Indrăzniți, Eu am biruit lumea“.

2) Planul hotărât de Domnul de a duce acestei generații Evanghelia este cel mai nobil plan la care este chemată făptura omenească. Mat. 24, 14. „Incheierea Lucrării“, pag. 1. 2.

b) Până unde am ajuns noi în anul acesta, și ce mai avem încă de făcut? Solia adventă se predică azi în 256 limbi, este tipărită în 124 limbi și lucrăm în peste 120 țări diferite depe glob, iar „Săptămâna cea mare Misionară“ și cu „Revista de Toamnă“ au misiunea să slujească a întinde corturile mai departe; noi dorim să întărim astfel ființa Caselor noastre de Educație.

c) Puneți-vă deci ținte la Cercul Misionar pentru noul an. Faceți o paralelă între anul 1927 și 1928. Cum stați cu numărul de membri

ai cercului vostru de Misiune Voluntară? Câte suflete tinere ați adăugat cercului vostru dintre prietenii voștri și mai ales dintre copiii membrilor bisericii noastre? Cum s'a răsfânt puterea voastră creștină asupra bătrânilor, văduvelor și orfanilor și asupra acelor care așteaptă un sprijin dela voi: părinții sau alți membri ai familiei. Pot spune ei despre voi, că v'ați schimbat și că v'ați născut din nou. Ioan 3, 3. Da, tinerilor, pentru voi este foarte ușor să vă nașteți din nou: o voință tare, o credință statornică în Isus! Ascultarea în îndelungă răbdare este cheia... „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați dela Mine că sunt blând și smerit cu inima; veți afla astfel repaus sufletelor voastre“. Să învățăm această lecțiune, să nu uităm acest cuvânt!

Lucrând după aceste principii veți atinge toate țintele voastre. 1 Cor. 9, 26.

Deaceia cu curaj înainte; cu credincioșie tot înainte; privind cu iubire tot mai înainte.

NOTA pentru diriginte. Faceți ca în această ultimă săptămână planul vostru, în înțelegere cu comitetul, să fie statornicit asupra persoanelor cu diferitele însărcinări pentru anul viitor, păstrând întru totul regulile din broșura „Comunitatea ca Organizație Misionară“.

Sprijiniți-vă de principiile din subiectul ce ați studiat în Noembrie (Curierul anul 5, No. 1. 2); principii extrase din Mărturii.

Cețiți împreună cu comitetul acele principii, și fiți cu totul statornici în „Ascultare cu îndelungă răbdare“.

Căutați să fie lichidate toate socotelile voastre dela cerc și căutați să nu mai rămână în inima voastră nici o îndoeală că..... Isus v'a iubit, v'a iertat! Iertați unul

altuia în sfântă sinceritate. Dirigintele este chemat să sprijinească pe tineri, ca aceste recomandări să fie efective. Grija sa frățescă să se extindă iubitor pentru toți.

Studiați și recomandările făcute, pentru Comunitate în general, la ora misionară. Nevoia organizației este și mai necesară tinerilor, cari vor vedea cu ochii lor, pe Domnul, revenind în mărire.

Puneți brațele voastre vâjnoase și entuziasmul tinereții voastre la dispoziția încheierii lucrării.

Organizați-vă, organizați-vă căci Dumnezeu este ordine, ascultare și iubire.

Observație. Faceți un raport după cum credeți mai bine, care să cuprindă răspunsul vostru la următoarele puncte la finale anului 1928.

Răspuns:

1) Noi am fost anul acesta..... membri la C. M. V.

2) Noi am câștigat..... suflete prin activitatea, exemplul și rugăciunea noastră stăruitoare.

3) Noi am colportat cu literatură în satele vecine, pela prieteni, și am vândut pentru..... Lei.

4) Noi am împrumutat cărți la... persoane din cari.... persoane au și primit pe Isus în inima lor. Sunt deja membri ai bisericii.

5) Prin influența și rugăciunea noastră am câștigat deasemenea..... suflete.

NOTA.— Un astfel de raport, încă mai complet, veți trimite secretarului pentru tineret dela Conferința respectivă.

Secretarul, după ce le va vedea, va face o scurtă dare de seamă la Uniune, răspunzând în acelaș fel asupra tinerilor din Conferință; arătând și numele cât și numărul Cercurilor „M. V.“, la finele anului 1928 în Conferința sa.

Secretarul Tineretului

Programul adunării misionare din luna Decembrie 1928.

Subiect: NEVOIA ORGANIZAȚIEI.

1. Deschidere cu cântare de laudă lui Dumnezeu și rugăciune pentru o înțelegere justă a nevoiei unei reale organizații.

2. Raportul, va compara lucrarea din Săptămâna de Colportaj din 1927 cu cea din 1928, fixând ținta pentru 1929. Va cuprinde numele celor ce s'au distins și numărul celor ce n'au lucrat.

3. Cântare: „Ai curaj tu turmă mică“.

4. Cuvântare: Nevoia organizației.

5. Experiențe misionare și îndemnuri.

6. Incheiere cu cântare și rugă-

ciune, pentru un spirit de desăvârșită supunere și ascultare.

Notă pentru diriginte. Dacă mai este ceva neachitat din Revista de Toamnă, se va face apel la toți să vină în ajutorul celor rămași în urmă. Totul trebuie lichidat în această lună dela sfârșitul anului.

NEVOIA ORGANIZAȚIEI.

„Timpul este scurt și forțele noastre trebuie organizate, spre a face o lucrare mare“. *„Timpul și lucrarea“*, p. 26.

Soarele unei complete libertăți pentru evanghelizarea concetățenilor noștri se ivește printr'o frumoasă auroră. Biserica lui Dumnezeu, profetizată în Apocalips 14, 12, trebuie să fie curățită, înălbită și sfințită, pentru a lăsa ca iubirea lui Dumnezeu și jertfa depe Golgota a Domnului Hristos să fie resimțite de lumea dărăpănată de păcate grele, și astfel să alerge către Marele Doctor din Nazaret, care dăruie orbului din naștere o vedere clară a trupului și a spiritului și care, pe baza legăturilor de amicitie statornicite cu modesta familie din Bethania, chemă pe Lazăr la vieață. Ioan cap. 9 și cap. 11.

O lucrare așa de minunată și atât de necesară în ora aceasta, impune o străduință sfântă, intensă și grăbită; lucrarea are nevoie de o *armată de salvare* care să stea complet devotată și la lumina Prințului Salvator al lumii.

„Dacă creștinii ar lucra în armonie, mișcându-se ca unul singur, sub conducerea unei singure Puteri, spre îndeplinirea unui singur scop, ei ar putea mișca lumea“. *„Timpul și lucrarea“*, p. 27.

Broșura „Comunitatea ca organizație misionară“, trebuie a fi luată în mâini de cei ce au conducerea și răspunderea comunității, predicator, lucrător și comitet, și întipărită în mintea, dar mai ales în inima fiecărui credincios din casa lui Dumnezeu (Ef. 2, 19), pentru ca acești copii ai Celui Preaînalt să poată înțelege, că numai o sinceră „supunere“ și o completă „ascultare“ va garanta victoria luptei, care se va încheia glorios doar

pentru acei, cari vor „răbda până la sfârșit“,... până la sfârșit fraților și surorilor!

Priviți la diaconul Ștefan! Ce pildă pentru noi toți, dela un modest slujbaş al bisericii... un diacon, dar un martir de elită, care știu să moară la postul său modest! El răbdă până la sfârșit; el binecuvânta pe cei ce aruncau cu pietre!

Câtă glorie va impresura pe acest bărbat modest, alături de marele apostol Pavel, care învăță, ca, în „completă supunere“, să lucreze mână în mână, „spre un singur scop“, cu modestul pescar de pe malurile mării Galileii și cu vameșul cel disprețuit.

Coroana păstrată unui astfel de om, care în umilință a câștigat biruință asupra sa însuși, este păstrată, la fel, ca „în ziua aceea“, să fie dată tuturor cari iubesc venirea Domnului. (2 Tim. 4, 8).

Domnul, care va așeza coroanele de amarant pe frunțile biruitoarelor, dându-le loc pe scaunele de domnie din preajma Sa, a zis: „Tată, mă rog ca toți să fie una“. Ioan 17, 21; Apoc. 3, 21.

O ascultare sfântă într'o deplină smerenie stă la temelia organizării în vederea marelui lupte victorioase, pentru trâmbișarea soliei: „Temeți-vă de Dumnezeu.....“ (Apoc. 14, 6). Fără ascultare nu poate fi garantat vreun progres nici în familie, nici în societate și cu atât mai puțin în Biserica luptătoare a Prințului care „vine curând“ și „care nu va zăbovi“. Ebr. 10, 37.

Notă și observație pentru Comitet.— Dirigințele va rândui ca aceste indemnuri de „redeșteptare“, să fie cetite clar, rar și exact. Prin rugă în genuchi și fierbinte, să cerem dela Domnul a ne ierta pe toți, căci am păcătuit, atâta în slăbiciunile noastre prin dorul de înălțare, prin spiritul urios al criticilor cu rost și fără rost; cu amestecul nostru în poveri și răspunderi, cari nu apăsau pe umerii noștri; în bănueli de tot soiul, cari toate sunt lucrarea Spiritelor rele; prin lenea și nepăsarea noastră în rugăciune și în slujirea oamenilor

cu cari venim în contact și cari trebuie salvați.

Fraților și surorilor, strigați după Spiritul Sfânt, această ploaie binefăcătoare inimilor noastre, această ploaie ce ne va înviora, ca noul an să ne găsească cu *ține noui* și cu idealuri sfinte și înalte.

Fiecare să salvăm un suflet. Să nu lăsăm pe Domnul, până nu ne va împlini acest dor al inimii noastre.

Luând în sfântă seriozitate notă de principiile ce trebuie să stea la temelia organizării comunității, pentru anul ce vine, stăruie să vă rog, a căuta cu post și rugăciune, ca persoanele chemate să îndeplinească diferitele funcțiuni să fie acelea cari îndeplinesc toate condițiunile arătate slujbașilor. Dacă aceste persoane sunt surori, nu ar fi motiv să nu primesc sarcini. Poverile serioase sunt tot așa de sfânt purtate și duse la izbândă de atâtea femei alese de Domnul; deci, dacă nu sunt bărbați, chemați mame și tinere surori în lucrul de slujire.

Tinerii în deosebi să fie valorificați, încurajați și încercați.

Dumnezeu vrea, ca tinerii să fie absorbiți de grijile comunității. Dumnezeu vrea ca ei, într'o perfectă umilință și ascultare să ajute peste tot, înlocuind pe cei cari împlinindu-și timpul ostelilor lor, pot sta fericiți pe scaunul curenților muncitorului, care și-a făcut datoria și a câștigat atâtea biruințe în Domnul.

Bătrânilor, iubiți și puneți la lucru pe copiii voștri!

Tinerilor, smeriți-vă și ascultați sfaturile bătrânilor, cari vă impresoră.

Organizați-vă în iubire sfântă! Mulțumiți lui Dumnezeu!!..... pentrucă jugul Său este bun și povara Sa este ușoară.

Secretarul misiunii interne.

PETRE PAUNESCU

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și vieața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2, 20.

Instructorul

DIVIZIUNEA COPIILOR

ȘARPELE DE ARAMA; LUPTELE CU VRAJMAȘUL.

1 Decembrie, 1928.

Invățături practice.— Toți am fost otrăviți de șarpele păcatului, și spre a putea obține mântuirea noi trebuie să privim la crucea depe Golgota. Sângele lui Hristos care a fost vărsat pentru noi ne dă singurul mijloc de vindecare.

Privind la Isus și crezând că sângele Lui ne curățește de orice păcat, noi suntem liberați de păcat și de urmările lui.

Increderea personală în Isus ca Mântuitor, Invățător, și Călăuzitor al nostru, este ceea ce ne conduce să-L iubim, să-L servim și să-L ascultăm.

Domnul încearcă azi pe poporul Său după cum a încercat pe vremuri pe Izrail. Trebuie să ne rugăm a primi ajutor și putere spre a suporta cu bărbăție aceste încercări.

Lucru de repartizat.

Lecțiunea viitoare: Num. 22—24.

De studiat și lucrat:

Găsiți un text în Noul Testament prin care Isus avertizează pe ucenici contra lăcomiei.

Arătați locurile amintite în lecțiune.

Copiați versetul de memorizat.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Prin desenhuri pe tablă povestiți lecțiunea. Stânca o faceți cu cretă albă iar apa ce izvora din ea prin cretă de un albastru deschis.

Ilustrarea lecțiunii prezente.— Intr-o parte a măsuii cu nisip, ridicați munții ce separau pe copiii lui Izrail de Canaan, ca în lecțiunea trecută. În pustie așezați corturi făcute din hârtie. Pentru persoane folosiți bastonașe, punând pe unele culcate pe nisip spre a reprezenta

pe cei mușcați de șerpi. Se poate folosi o mică nuia de mărimea unui creion; deasemenea reprezentaiți și șarpele depe nuia.

Povestirea introductivă.—Ionică era destul de mărișor spre a putea merge deabuselea. Ca și alți copilași, el avea să învețe să nu pună mâna pe unele lucruri. Când se apropia de acestea, mama îi spunea: „Nu, nu“. Cât de strălucitoare i se părea lui Ionică soba! De multe ori mama sosise tocmai la timp spre a-l trage înapoi de a nu o atinge. El era prea micuț spre a înțelege că s'ar frige dacă ar pune mâna, însă el știa că mama nu îl lasă să pună mâna pe sobă. De aceea, când părinții spun ceva, copiii să nu mai stea și să întrebe: „De ce?“

Intr-o zi Ionică încerca toate mijloacele spre a pune mâna pe sobă. În cele din urmă mama l-a lăsat să o atingă cu degetele lui micuțe. Dar vai, cum a strigat! Niciodată nu a mai atins-o după aceea. Mama nu voia de loc ca Ionică să-și frigă degetele. Inșă din pricină că el stăruia cu atâta îndârjire, a lăsat să i se întâmple ceva care avea să-i arate că mama știe ce este bine.

Tot atât de mult iubia și Isus pe copiii lui Izrail. El tocmai voia să le dea o țară foarte frumoasă spre a o locui. Nu credeți că erau bucurioși de aceasta? Dar fiindcă zilele erau foarte dogoritoare iar ei obosiseră nespun, au început să murmure și nu au mai vrut să asculte de Isus. Ei se întrebau *de ce* să meargă atât de departe, și *de ce* să asculte de Isus. După cum vedeți, nu e așa că făceau la fel ca și Ionică? De aceea Isus a vrut să le dea o învățătură. (Urmați cu lecțiunea dela pag. 166.)

Invățături spirituale. Totdeauna să facem numai cum spune Isus, fiindcă așa este cel mai bine.

IMPARATUL BALAC ȘI PROFETUL BALAAM

(8 Decembrie)

Invățături practice. „Este un lucru periculos să lăsăm ca ceva necredincios să ia loc în inimă. Un păcat nutrit, puțin câte puțin va degrada caracterul, târind toate calitățile lui nobile sub jugul plăcerii celei rele“. „*Patriarhi și Profeti*“, p. 452.

Lucru de repartizat.

Lecțiunea viitoare: Deut. 31, 1—26; 34; Iosua 1, 1—9.

De studiat și lucrat:

Ce a făcut Moise înainte de moartea sa?

Copiați versetul de memorizat. Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Faceți lecțiunea prin desenhuri pe tablă. Arătați unu sau două corturi sub forma unui V întors, și lăsați ca copiii mai mărișori să le facă pe celelalte. Dacă puteți, câțiva dintre cei mai micuți să deseneze linii verticale reprezentând pe oameni, alte linii să fie orizontale, acestea reprezentând pe bolnavi. De sigur că nu pot lua parte toți, totuș un exercițiu de acest fel va ține încordată atenția tuturor. Cel ce face repetiția să deseneze prăjina pe care să fie însemnat cu cretă galbenă, un șarpe. Dați numai ideile principale din lecțiune.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Intr'un colț al măsuii cu nisip, aranjați în ordine tabăra lui Izrail. În altă parte, construiți din cartoane casa lui Balaam. În altă parte, ridicați casa și tronul lui Balac, împăratul Moabului. Udând nisipul, puteți face drumul pe unde a trecut Balaam, plin cu locuri răpoase și primejdioase. Pentru persoane folosiți basto-

nașe. Să aveți o figură a unui inger ca să o folosiți la timpul potrivit din lecțiune. Dacă aveți, arătați vreo ilustrație cu ingerul apărând lui Balaam, deasemenea și pe Balaam binecuvântând pe Izrail.

Povestirea introductivă. Mă gândesc la niște copilași fericiți. Ei trăiseră cu mult timp înainte într-o țară depărtată. Mamele lor îi iubiău foarte mult, mult de tot. Găsind în cele din urmă pe acela pe care doriau atât de mult să-l vadă, nu s'au mai gândit cătuș de pușin la drumul lung pe care-l făcuseră. Acesta era Isus; însă la început nu puteau să-L vadă, fiindcă în jurul Lui erau foarte mulți oameni mari. Dar imediat ce Isus a văzut pe copilași, El a spus mamei să-i aducă chiar lângă Sine. A pus mâna pe capul lor și i-a strâns la El. I-a luat pe genuchii Săi, și i-a binecuvântat. (Puteți arăta o ilustrație cu Isus binecuvântând copiii). Când i-a binecuvântat, El S'a rugat de Dumnezeu să-i ajute în fiecare zi. Mai vă mirați de ce erau fericiți?

Odată, un împărat rău se temea de copiii lui Izrail. El se temea fiindcă știa că Isus îi binecuvântase, și că atunci când îi ajută Dumnezeu, nici un rău nu li se poate face. Acest împărat nu voia ca ei să stea în țara lui, așa că s'a gândit să facă un lucru foarte rău. El cunoștea pe un bărbat ce era socotit că iubește pe Dumnezeu, însă care în realitate iubia numai banii și hainele scumpe mai mult decât orice altceva. Împăratul doria ca acest bărbat să vină, și, în loc să binecuvinteze pe copiii lui Izrail, din contră să spună cuvinte rele contra lor, adică să-i blesteme. (Urmați cu lecțiunea dela pag. 180).

Invățătură practică. Isus știe când spunem cuvinte rele.

MOARTEA LUI MOISE; CHEMAREA LUI IOSUA.

(15 Decembrie)

Invățătură practică. Oricum s'ar arăta lucrurile, totdeauna este bine să ne încredem în Domnul, chiar dacă aceasta ar însemna lepădarea

planurilor noastre la cari ținem mult.

Săvârșirea răului și o conștiință ce acuză sunt cei mai mari vrăjmași ai curajului.

Domnul dorește să vadă cum băieții și fetele cresc, devenind persoane destoinice și curajoase în a face ceea ce este drept, și în a asculta de poruncile Lui. El a spus lui Iosua: „Atuncea vei face calea ta prosperă, și atuncea vei fi fericit“. Adevăratul nostru succes în această viață depinde de ascultarea noastră față de poruncile lui Dumnezeu.

Lucru de repartizat .

Lecțiunea viitoare: Iosua 2 până la 4.

De studiat și lucrat:

Cu ce ocazie copiii lui Izrail voiseră să omoare pe Iosua cu pietre?

Copiați versetul de memorizat. Lăsați ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Cu ajutorul Ruloului folosiți timpul repetând cât mai multe versete de memorizat. Prin câteva întrebări simple, lăsați pe copii să spună unele din punctele principale în legătură cu lecțiunile.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Urdând nisipul din cutie, faceți un șir de munți, despărțind pustia de Canaan. Infrumusețați Canaanul cu iederă, flori artificiale, un râu sau un lac. În pustie aranjați în ordine mai multe corturi. Pentru persoane folosiți bastonașe, unul reprezentând pe Moise dus pe vârful muntelui. Vorbind despre moartea sa, înălăturați bastonașul ce-l reprezenta. Arătați un tablou cu Moise cu ocazia schimbării la față a Domnului, pentru ca astfel să întipăriți mai bine în minte faptul învierii lui Moise.

Povestirea introductivă . Aveți bunic? Ce culoare are părul dănsului? Bunicii au trecut peste multe zile de naștere ale lor, însă Moise trecuse peste un număr mai mare decât al oricărui bunic pe care îl cunoașteți voi. Din pricina aceasta

părul lui era alb ca zăpada. În toată viața sa, el fusese un adevărat ostaș al lui Isus, însă acum îi sosise timpul să moară. (Urmați cu lecțiunea dela pag. 181).

Invățătură spirituală. Isus dorește să fim ostași creștini viteji.

...

IZRAIL TRECE IORDANUL.

(22 Decembrie)

Invățătură practică

Făgăduințele lui Dumnezeu nu cad niciodată. Atunci când greutatea este mai mare, El stă gata pentru ca imposibilul să-l facă posibil pentru copiii Săi, și să croască drum acolo unde nu există nici o cărare.

Pentru fiecare lucrare specială, este de nevoie o pregătire specială. Noi am primit ordinul de plecare: „Ai curaj; mergi înainte!“

Prin ceea ce Domnul a făcut pentru alții noi știm ce poate face pentru noi.

„Momentele cele mai grele din viața omului formează ocaziile lui Dumnezeu“.

Fiecare trebuie să ia o poziție hotărâtă, și să pună un pas sigur ce nu poate fi retras. O poziție hotărâtă este mai mult decât jumătate de biruință.

Lucru de repartizat. Fiindcă săptămâna viitoare este al treisprezecilea Sabat, și timpul repetiției generale, orânduți de acum partea care credeți că o vor avea copiii atunci. Un oarecare timp fiind ocupat cu programul Sabatului al treisprezecilea, ar fi bine să se atingă numai părțile mai de seamă ale lecțiunilor din trimestru. Dacă doriți, Sabatul următor puteți lua încă pușin timp spre a revede lecțiunile cari din lipsă de timp trebuie lăsate la o parte în acest Sabat al treisprezecilea.

Repetiția lecțiunii trecute. Ruloul poate fi de mare folos în vederea repetiției lecțiunii, sau lecțiunea poate fi redată printr-o povestire pe tablă, accentuând asupra părților mai însemnate. Faceți să se întipărească în minte faptul ascultării, răbdării și iubirii lui Moise.

Ilustrarea lecțiunii prezente. În cutia cu nisip înfigeți o bucată de

sticlă spre a reprezenta un fluviu, făcându-i marginile atrăgătoare prin vreun fel de verdeață ce aveți la îndemână. La timpul potrivit al povestirii, presărați pe sticlă atât nisip cât să se formeze o cărare strămlă. Aceasta poate fi îndepărtată când amintiți că fluviul și-a reluat cursul. Pentru persoane folosiți bastonașe. Spre a reprezenta cele douăsprezece pietre, puteți lua pietricele.

Povestirea introductivă. De ce are grijă mama să fiți bine încălțați când mergeți afară în ploaie? Da, pentru ca picioarele să vă rămână uscate. Ce se întâmplă negreșit, când punem piciorul în apă, sau trecem o apă cu piciorul? Ceeace aflăm în primul rând este că picioarele ni s'au udat. Din pricina aceasta oamenii construiesc poduri peste râuri și fluviu. (Arătați tabloul unui pod). Deaceea avem și corăbii cu cari să călătorim pe ape. (Arătați tabloul unei corăbii sau al unui vapor). Copiii lui Izrail ajunseseră odată la un fluviu mare, și acolo nu era nici pod și nici vreo corabie. Inșă Isus spusese că ei aveau să treacă fluviul. S'au coborât tot mai jos depe dealuri, și cu cât se apropiau mai mult de fluviu, cu atât se întrebau mai mult cum aveau să ajungă în partea cealaltă. Bărbații credincioși cari mergeau înainte au înaintat drept până la marginea apei. Apoi au pășit în apă, și ce lăru minunat! Ei nu au avut nevoie nici de corăbii și nici de poduri. Urmați cu lecțiunea dela pag. 181).

Invățătură spirituală. Isus mă iubește și se îngrijește de mine.

REPETIȚIA.

(29 Decembrie)

Indrumări. Dacă copiii i-au parte în programul Sabatului al treisprezecilea, timpul pentru repetiție trebuie limitat. Deci dirigințele și cu instructorii trebuie să se gândească a folosi cât mai bine timpul pe care-l au. Să fie folosit și Ruloul. Dați copiilor ocazia să spună tot ce știu despre lecțiunile învățate. Dacă voiți să faceți ceva lucrări în clasă, puteți reprezenta lecțiunea în felul următor:

Înainte de timpul de clasă, faceți din nisip ud, doi munți, Sinai și Pîsga. Cel dintâi să fie într'un colț al cutiei cu nisip, celălalt la o oarecare depărtare de el. Pentru persoane folosiți bastonașe. La poalele muntelui Sinai așezați coriturile făcute din hârtie, într'o bună rânduială. Să nu atingeți acest model în fața copiilor fiindcă el reprezintă un loc sfânt. Arătați un tablou cu Moise întorcându-se cu tablele de piatră. Dați pe scurt un rezumat al celor zece porunci așa cum e arătat în lecțiunea 11, aplicându-le la experiențele din viața copiilor.

Templul poate fi desenat pe carton, și pot fi arătate și tablouri cu interiorul lui. Amintiți despre veșmintele și podoabele templului, de culoare purpurie, aurie și roșiatică.

Arătați tabloul cu Moise lovind stâncea. De multe ori când facem ceva rău, noi spunem numaidecât că altul a făcut întâi și că ne-a întărit. Inșă aceasta nu înseamnă o scuză, și Isus vede de fiecare dată când nu ascultăm.

Puneți un bastonaș care să reprezinte pe Moise pe muntele Pîsga. Descriind Canaanul, așa cum i l-a arătat Dumnezeu, lăsați pe copii să ajute în așezarea iederii, cum și a florilor naturale sau artificiale în nisip lângă Pîsga.

Dându-ne în fiecare zi câte o aleasă hrană spirituală din Cuvântul lui Dumnezeu,

Straja Dimineții

ne oferă ocazia de a ne apropia zilnic cât mai mult de Isus Hristos. Cei ce au folosit până acum această broșură, cunosc binecuvântările pe cari le aduce sufletului, iar celor cari nu au cunoscut-o până acum, o recomandăm calduros, pe baza experiențelor aceluora cari au gustat din bucuriile aduse de ea.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: { ȘT. DEMETRESCU
și Red. resp.: {

Prețul unui număr Lei 12.- Abon. pe un an Lei 144.

Red. și Admin. Str. Labirint 116. IV.

Eu pot.

Să aduc jertfă ca și Cain. Gen. 4, 3—7.

Să părăsesc Sodoma ca femeia lui Lot. Gen. 19, 26.

Să servesc Domnului ca Core. Num. 16.

Să am o casă a lui Dumnezeu ca Mica. Jud. 17.

Să am o candelă ca a fecioarelor nechibzuite. Mat. 25, 1—12.

Să fac rugăciuni lungi ca fari-seii. Mat. 23, 14.

Să mă căesc ca Iuda. Mat. 27, 3—5.

Să fiu nevinovat ca Pilat. Mat. 27, 24.

Să fiu un ucenic al lui Isus ca Iuda. Fapt. 1, 15—20.

Să dau daruri ca Anania și Saffira. Fapt. 5, 1—10.

Să fiu îngrozit ca Felix. Fapt. 24, 25.

Să râvnesc pentru Dumnezeu fără pricepere ca Izrail. Rom. 10, 1—3.

Să fiu un fost credincios ca Dima. 2 Tim. 4, 10 (Col. 4, 14; Filimon 24.)

Să plâng ca Esau. Ebr. 12, 16—17.

Să proorocesca la mulți. Mat. 7, 22, 23. Și apoi să pierd viața veșnică.

Deaceea să se cerceteze fiecare personal, cum stă în credință, și această cercetare trebuie făcută comparându-ne viața cu principiile de viațuire arătate de Domnul în Cuvântul Său. Sfânta Sripitură, tezaurul de înțelepciune, sfat și îndemnuri. Și să se controleze fiecare, spre a vedea cum și cât este el împăcat cu Domnul, și ce mai trebuie să facă pentru mântuirea sa. Dar aceasta încă mai înainte de a se fi arătat ziua Domnului, înainte ca mânia, nimicirea și pustiirea să fi sosit.

Ziua Domnului de răsbunare este foarte aproape și se grăbește, și nimeni nu o poate împiedeca. Fie ca nimeni să nu zică atunci: „Secerișul a trecut, vara s'a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!” Ier. 8, 20.

Leova

O. Wolff.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 10—8 Decembrie, 1928.

IMPARATUL BALAC ȘI PROFETUL BALAAAM.

Textul Biblic: Num. 22; 23; 24.

De memorizat: „Un bărbat indoneic este nestatornic în toate căile sale“. Iac. 1, 8. (Trad. engl.)

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. După ce au câștigat mai multe lupte cu vrăjmașii lor, copiii lui Izrael s'au întors la locul de poposire, în șesurile Moabului, nu departe de Iordan, pe care urmasă-l treacă spre a intra în Canaan.

2. Poporul ce trăia în Moab se teme de Izrailiți; căci auziseră cum îi ajutase Domnul să câștige biruința asupra vrăjmașilor lor. Astfel Balac, regele Moabului, trimese bărbați la Balaam cu această solie: „Iată, un popor a ieșit din Egipt; acopere fața pământului, și s'a așezat în fața mea. Vino, te rog, să-mi blestemi pe poporul acesta, căci este mai puternic decât mine; poate că așa, îl voi putea bate și-l voi izgoni din țară, căci știu că pe cine binecuvințezi tu este binecuvântat, și pe cine blestemi tu este blestemat“.

3. Balaam trăia în Mesopotamia. Mai de mult el fusese un bărbat credincios și un profet al adevăratului Dumnezeu; însă acum iubia bogățiile și onorurile mai mult decât favoarea Tatălui ceresc. Când au venit la el solii împăratului păgân al Moabului, i-au arătat darurile pe cari i le aduseseră, și i-au făcut cunoscut însărcinarea lor, el nu i-a îndepărtat numaidecât, cu toate că știa că-i cerea să facă un lucru rău. Ci le spuse: „Rămâneți aici peste noapte, și vă voi da răspuns, după cum îmi va spune Domnul“. Și căpeteniile Moabului au rămas la Balaam“.

4. În noaptea aceea „Dumnezeu a venit la Balaam, și a zis: „Cine sunt oamenii aceștia pe cari-i ai la tine? Balaam spuse Domnului solia pe care o aduseseră acei bărbați; și „Dumnezeu a zis lui Balaam: „Să nu te duci cu ei; și nici să nu blestemi poporul acela, căci este binecuvântat“. Deci dimi-

neața, Balaam a refuzat să meargă cu solii, și i-a trimis dela el.

5. Împăratul Moabului gândia că Balaam nu a venit, fiindcă doria daruri bogate; deci i-a trimis alți bărbați, mai însemnați, cu daruri mai bogate; și cu această solie: „Nu mai pune piedici, și vino la mine; căci îți voi da multă cinste, și voi face tot ce-mi vei spune; numai vino, te rog, și blestemă-mi poporul acesta“!

6. Balaam știa destul de bine că Dumnezeu nu vrea ca să se ducă, totuși mai ezită, și s'a gândit să întrebe din nou pe Domnul dacă nu ar putea merge. Balaam spuse bărbaților: „Totuși, vă rog, rămâneți aici la noapte, și voi vedea ce-mi va mai spune Domnul“. Domnul a văzut că Balaam ținea să facă așa cum credea el singur că e bine. „Dumnezeu a venit la Balaam în timpul nopții, și i-a zis: „Fiindcă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală-te, și du-te cu ei; dar să faci numai ce-ți voi spune“.

7. „Balaam s'a sculat dimineața, a pus șeaua pe măgăriță, și a plecat cu căpeteniile lui Moab. Dumnezeu s'a aprins de mânie, pentru că plecase. Și îngerul Domnului S'a așezat în drum ca să i se împotrivescă. Balaam era călare pe măgărița lui, și cei doi slujitori ai lui erau cu el. Măgărița a văzut pe îngerul Domnului stând în drum, cu sabia scoasă din teacă în mână, s'a abătut din drum, și a luat-o pe câmp. Balaam și-a bătut măgărița ca s'o aducă la drum.

8. „Îngerul Domnului s'a așezat într-o cărare dintre vii, și de fiecare parte a cărării era câte un zid. Măgărița a văzut pe îngerul Domnului; s'a strâns spre zid, și a strâns piciorul lui Balaam de zid. Balaam a bătut-o din nou. Îngerul Domnului a trecut mai departe, și s'a așezat într'un loc unde nu era chip să te întorci nici la dreapta nici la stânga. Măgărița a văzut pe îngerul Domnului, și s'a culcat sub Balaam. Balaam s'a aprins de mânie, și a bătut măgărița cu un băț.

9. „Domnul a deschis gura măgăriței, și ea a zis lui Balaam: „Ce ți-am făcut, de m'ai bătut de trei ori?“ Balaam a răspuns măgăriței: „Pentru că ți-ai bătut joc de mine; dacă aș avea o sabie în mână, te-aș ucide pe loc“. . . . Domnul a deschis ochii lui Balaam, și Balaam a văzut pe îngerul Domnului stând în drum, cu sabia scoasă în mână. Și s'a plecat, și s'a aruncat cu fața la pământ“.

10. „Balaam a zis îngerului Domnului: „Am păcătuit, căci nu știam că te-ai așezat înaintea mea în drum; și acum, dacă nu găsești că e bine ce fac eu, mă voi întoarce“. Îngerul Domnului a zis lui Balaam: „Du-te cu oamenii aceștia; dar să spui numai cuvintele pe cari ți le voi spune Eu“. Și Balaam a plecat înainte cu căpeteniile lui Balac“.

11. Împăratul Moabului, însoțit de o suită mare, a venit la hotarele împărăției spre a primi pe Balaam cu mare cinste. Ei au dus pe Balaam „pe înălțimile“ unde era adorat un zeu păgân și de unde putea vedea pe copiii lui Izrael poposiți în vale. El a rămas mirat văzând ordinea atât de desăvârșită din tabără precum și felul orânduit în care era făcut fiecare lucru, iar nu ca o mulțime nomadă neorânduită și fără disciplină, după cum îi spusese ei. A doua zi dimineața Balaam a cerut să fie zidite șapte altare pe un deal înalt, și el, cum și împăratul, au adus jertfe de animale. Însă când Balaam și-a deschis gura să blesteme pe Izrael, cuvintele lui au fost o binecuvântare.

12. Lucrul acesta a fost făcut de trei ori, și anume după vârful a trei înălțimi diferite. Dar ori de câte ori încerca Balaam să blesteme pe poporul lui Dumnezeu, cuvintele lui erau o binecuvântare. „Balac s'a aprins de mânie împotriva lui Balaam; a bătut din mâini, și a zis lui Balaam: „Eu te-am chemat să-mi blestemi vrăjmașii, și iată că de trei ori tu i-ai binecuvântat! Fugi acum, și du-te acasă! Spusesem că-ți voi da cinste, dar

Domnul te-a împiedecat s'o pri-mești“.

13. Deci Balaam s'a dus acasă fără bogăția și onoarea după care râvnia atât de mult, știind deasemenea, că prin fapta sa el se făcuse deacuma urit înaintea Domnului. Balaam ajunsese asemenea bărbatului amintit în versetul de memorizat. Păcatul lăcomiei, ascuns în inima lui Balaam, l-a condus la ruină.

Lecciónea 11—15 Decembrie, 1928.

MOARTEA LUI MOISE; CHEMAREA LUI IOSUA.

Textul biblic: Deut. 31, 1—26; 34; Iosua 1, 1—9.

De memorizat: „Intărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeuul tău, este cu tine în tot ce vei face“. Iosua 1, 9.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Pe când copiii lui Izrail erau poșoși în partea de răsărit a Iordanului, Domnul spuse lui Moise că le-a sosit timpul a intra în pământul Canaan. Timp de mai bine de patruzeci de ani Moise conduse poporul cu răbdare, învățându-l să iubească și să asculte pe Dumnezeu. Părul i se albise de bătrânețe, totuși mai stătea în fruntea poporului plin de putere la corp și la minte. Cu toate acestea, își dădea seama că lucrul său pentru popor era aproape încheiat, și că din pricina păcatului său la muntele Horeb, acum nu putea ca el însuși să conducă poporul dincolo de Iordan, în pământul făgăduit.

2. Deci Moise strânse pe popor pentru ultima dată, și spuse: „Astăzi, eu sunt în vârstă de o sută douăzeci de ani; nu voi mai putea merge în fruntea voastră și Domnul mi-a zis: „Tu să nu treci Iordanul!“ Domnul, Dumnezeuul tău, va merge El însuși înaintea ta, va nimici neamurile acestea dinaintea ta, și vei pune stăpânire pe ele. Iosua va merge înaintea ta, cum a spus Domnul“.

3. Moise a scris cu multă grijă legile și poruncile pe cari i le dăduse Dumnezeu pentru copiii lui Izrail. „După ce a isprăvit Moise

în totul de scris într'o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă Leviților, cari duceau chivotul legământului Domnului: „Lu-ați cartea aceasta a legii, și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca mărturie împotriva ta“.

4. Intr'o zi, părăsind poporul, „Moise s'a suit din câmpia Moabului pe muntele Nebo, pe vârful muntelui Pisga, în fața Ierihonului. Și Domnul i-a arătat toată țara...“

Domnul i-a zis: „Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Abraam, lui Isaac și lui Iacob, zicând: „O voi da seminției tale“. Ți-am arătat ca s'o vezi cu ochii tăi; dar nu vei intra în ea“.

5. „Moise, robul Domnului a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi“.

6. Însă Moise nu a fost lăsat în acest mormânt singuratec depe muntele Nebo. În cartea lui Iuda ni se spune că Domnul l-a înviat. Isus însuși, împreună cu îngerii cari înmormântaseră pe Moise, s'a pogoșorit din cer, și deșteptând pe Moise din somnul morții, l-a luat cu Sine în cer. La a doua venire a lui Isus, toți cari au murit iubind pe Domnul și servindu-L, vor fi înviați ca și Moise, și vor primi viața veșnică cum și un cămin în Canaanul ceresc.

7. „Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani când a murit; vederea nu-i slăbise, și puterea nu-i trecuse. Copiii lui Izrail au plâns pe Moise treizeci de zile, în câmpia Moabului... În Izrail nu s'a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Nici unul nu poate fi pus alături de el, în ce privește toate semnele și minunile pe cari le-a trimes Dumnezeu să le facă în țara Egiptului împotriva lui Faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări“.

8. „Iosua, fiul lui Nun, era plin de duhul înțelepciunii, căci Moise își pusese mâinile peste el. Copiii lui Izrail au ascultat de el, și au

făcut potrivit cu poruncile pe cari le dăduse lui Moise Domnul“.

9. „După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise: „Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Izrail. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise“.

10. „Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Intărește-te și îmbărbătează-te“. Deasemenea Domnul a mai spus lui Iosua să păzească cu atenție tot ceea ce scrisese Moise în cartea legii. Dacă el avea să facă aceasta, Domnul avea să-l onoreze și să-l facă să aibă un bun succes în conducerea poporului.

11. De sigur că Iosua, care era un bărbat umil, se temea să fie conducătorul poporului, fiindcă știa mulțimea de mari greutăți pe cari le avusese Moise de suportă. Deaceia, Domnul a zis iarăș: „Nu ți-am dat Eu oare poruca aceasta: „Intărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeuul tău, este cu tine în tot ce vei face“.

12. Cuvintele versetului de memorizat, spuse lui Iosua, sunt pentru toți cari se străduiesc să servească pe Domnul. O inimă curajoasă, plină de încredere în Domnul, cu siguranță va ajuta fiecărui copil al Său să câștige biruința asupra ispitei și păcatului.

Lecciónea 12—22 Decembrie, 1928.

IZRAIL TRECE IORDANUL.

Textul biblic: Iosua 2; 3; 4.

De memorizat: „Puterea este a lui Dumnezeu“. Ps. 62, 11.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. „După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise: „Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Izrail“. În acest timp al anului, Iordanul era foarte adânc. Apele erau

atât de mari încât fluviul se revărsase peste maluri. Nu erau poduri, și nici corăbii cu cari să fie trecută o mulțime atât de mare.

2. Însă Iosua avea curaj, căci știa că ori de câte ori va porunci Dumnezeu ceva, El va da și calea prin care poporul Său să îndeplinească acel lucru. Iosua zise poporului: „Pregătiți-vă merinde, căci peste trei zile veți trece Iordanul acesta ca să mergeți să cucerii țara, pe care v'o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru“. Apoi Iosua trimise pe doi bărbați să iscodească țara în secret, spunându-le: „Duceți-vă de cercetați țara, și mai ales Ierihonul“. Acești bărbați au mers în cetatea cea mare și puternică a Ierihonului și au ajuns la casa unei femei numită Rahav. Împăratul Ierihonului auzind că acești bărbați sunt acolo, a trimis să-i prindă, însă Rahav, înainte de a sosi trimișii împăratului „îi suise pe acoperiș, și-i ascunseseră sub niște mănuchiuri de in pe care-l întinsese pe acoperiș“.

3. Rahav spuse celor doi bărbați Izraeliți: „Știu că Domnul v'a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi, și toți locuitorii tremură înaintea voastră. Fiindcă am auzit cum, la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele mării Roșii, și ce ați făcut celor doi împărați ai Amoritilor dincolo de Iordan, lui Sihon și Og, pe cari i-ați nimicit cu desăvârșire. De când am auzit lucrul acesta ni s'a tăiat inima, și toți ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ“.

4. Apoi Rahav a cerut o favoare dela cei doi iscoditori, zicând: „Vă rog, jurați-mi pe Domnul că veți avea față de casa tatălui meu aceeași bunăvoință pe care am avut-o eu față de voi. Dați-mi un semn de încredințare că veți lăsa cu viață pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații mei, pe surorile mele, și pe toți ai lor, și că ne veți scăpa dela moarte“. Fiindcă această femeie le scăpase viața, bărbații au făgăduit că atunci când vor intra copiii lui Izrail în Ierihon, vor cruța pe toți din

casa ei. „Ea i-a pogorit cu o funie pe fereastră, căci casa în care locuia era lângă zidul cetății. Și le-a zis: „Duceți-vă spre munte, ca să nu vă întâlnească cei ce vă urmăresc; ascundeți-vă acolo trei zile, până se vor întoarce; după aceea, să vă vedeți de drum“. Pentru ca bărbații aceia să fie siguri de casa care aveau s'o cruțe, la intrarea în Ierihon, au spus lui Rahav: „La intrarea noastră în țară, leagă funia aceasta de fir cărămiziu la fereastra prin care ne-ai pogorit, și strânge la tine în casă pe tatăl tău, pe mama ta, pe frații tăi, și pe toată familia tatălui tău“.

5. Bărbații au stat pe munte trei zile până ce vrăjmașii lor au încetat de a-i mai căuta. Apoi s'au întors cu bine în tabăra lui Izrail și au spus lui Iosua tot ce se întâmplase. Iosua a orânduit cum să meargă și a trimis prin tabără următoarea știre: „Când veți vedea chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, dus de preoți, cari sunt din neamul Leviților, să plecați din locul în care sunteți, și să porniți după el“. Poporul trebuia să lase o depărtare între ei și chivot. Ei nu trebuiau ca în graba lor să se îngâmădească în jurul lui, ci să-l urmeze liniștiți dela o mică distanță.

6. A doua zi dimineața „Iosua a zis proților: „Luați chivotul legământului, și treceți înaintea poporului“. Preoții au făcut așa, și poporul i-a urmat.

7. „Când preoții, cari duceau chivotul, au ajuns la Iordan, și când li s'au muiat picioarele în marginea apei, — căci Iordanul se varsă peste toate marginile lui în tot timpul secerișului, — apele cari se pogoară din sus s'au oprit, și s'au înălțat grămadă.... iar cele ce se pogorau spre marea câmpiei, care este marea Sărată, s'au scurs de tot. Poporul a trecut în fața Ierihonului“. Felul acesta era întocmai după cum trecuseră părinții lor prin marea Roșie.

8. „Preoții cari duceau chivotul legământului Domnului s'au oprit pe uscat, în mijlocul Iordanului,

în timp ce tot Izrailul trecea pe uscat, până a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul“.

9. După ce trecuse poporul, Domnul spuse lui Iosua: „La doisprezece bărbați din popor, câte un bărbat din fiecare seminție. Dă-le porunca următoare: „Luați de aici, din mijlocul Iordanului, din locul unde s'au oprit preoții, douăsprezece pietre, pe cari să le duceți cu voi, și să le puneți în locul unde veți petrece noaptea aceasta“.

10. Aceste pietre din albia fluviului au fost așezate ca un monument în primul loc de poposire. În viitor, când copiii lor ar fi întrebati: „Ce însemnează pietrele acestea pentru voi?“, părinții lor aveau să le spună minunata istorie a trecerii lui Izrail prin Iordan ca pe pământ uscat.

11. „Iosua a ridicat și el douăsprezece pietre în mijlocul Iordanului, în locul unde se opriseră picioarele preoților cari duceau chivotul legământului; și ele au rămas acolo până în ziua de azi... După ce a isprăvit de trecut tot poporul, chivotul Domnului și preoții au trecut înaintea poporului“.

12. Puterea lui Dumnezeu fusese aceea care făcuse o cale prin fluviu, pentru poporul Său. „Puterea este a lui Dumnezeu“. Aceeasă putere minunăta încă și azi se mai îngrijește și ocrotește pe acei cari își pun încrederea în El.

Lecțiunea 13—29 Decembrie, 1928.

REPETIȚIA.

Textul biblic: Exod. 19 până la Iosua 4.

De memorizat: Repetiția versetelor de memorizat din trimestru.

La muntele Sinai.

1. Copiii lui Izrail au stat aproape un an în tabăra dela poalele muntelui Sinai. Domnul S'a pogorât pe munte și a vestit legea Sa, cele Zece Porunci. Aceste porunci se găsesc în capitoul 20 din Exod. Exod 19, 20.

2. Dumnezeu a chemat pe Moise sus pe munte, unde a rămas patruzeci de zile și nopți. Poporul ostenește așteptându-l, și a cerut lui

Aaron să le facă un vițel de aur. Când Moise s'a pogorit depe munte, a văzut pe popor închinându-se vițelului de aur. Aceasta l-a mâniat rău, și a trântit tablele de piatră pe cari erau scrise cele Zece Porunci, sfărâmându-le. Moise s'a rugat de Domnul să ierte poporului Său acest mare păcat. Exod 32.

3. Domnul a cerut copiilor lui Izrail să construească un cort pentru ca El să locuească între ei. Poporul a adus aur, argint, pietre prețioase, ștofe scumpe, piei rare, și alte lucruri cari erau de nevoie; și cortul, împreună cu toate lucrurile din el a fost construit și pus în ordine, după modelul pe care Domnul i-l arătase lui Moise pe munte. Stâlpul de nor se mișca deasupra cortului, umplându-l de slava Domnului. Exod 25 la 40.

Izrail părăsește Sinai; trimeterea prepețiților.

4. Conduși de stâlpul de nor, copiii lui Izrail au părăsit Sinai, continuându-și călătoria. În curând au început să se plângă în privința manei, dorind să mănânce și alte lucruri pe cari le avuseseră în Egipt. Spre a da carne lui Izrail, Domnul le-a trimis o mulțime de prepețițe, însă din pricina păcatului că au murmurat, a venit asupra lor o plagă încât au murit mulți. Numeri 9; 10; 11.

Cei doisprezece iscoditori.

5. Dela Cades-Barnea, au fost trimiși doisprezece bărbați să vadă pământul Canaan. Când s'au întors, zece dintre ei au spus că poporul de acolo e puternic iar cetățile sunt întărite cu ziduri, deci nu pot fi luate. Însă Iosua și Caleb au spus: „Vom fi biruitori“. Poporul a crezut însă mai mult raportul cel rău. Deaceia Domnul spuse că ei trebuie să se întoarcă în pustie pentru un timp de patruzeci de ani. Numeri 13; 14.

Core, Datan, și Abiram.

6. Acești trei bărbați, împreună cu mulți alții cari se încredeau în ei, s'au răsculat împotriva Domnului și a lui Moise. Ei cereau dreptul de a fi preoți. Domnul a făcut ca pământul să se deschidă și să înghită pe acești bărbați răi împreună cu familiile lor. Domnul a făcut ca toiagul lui Aaron să im-

bugurească, și să facă și migdale, ca un semn că acei cari aveau să fie preoți trebuiau să fie aleși numai din tribul lui Levi, și că Aaron fusese ales pentru acest lucru sfânt. Numeri 16; 17.

Păcatul lui Moise.

7. După treizecișopt de ani de cutreerare, poporul ajunsese din nou la marginile Canaanului. Aci au început să murmure că nu aveau apă. Moise s'a mâniat pe popor și a lovit cu toiagul său stânca, în loc să-i vorbească, după cum îi spusese Domnul. Apa a izvorât; însă din pricina păcatului său, Domnul spuse lui Moise că el nu va putea conduce pe Izrail în Canaan. Numeri 20.

Șarpele de aramă.

8. La muntele Hor, pe când Izrailiții ocoliau țara Edomului, a murit Aaron. Puțin mai târziu, poporul a murmurat din nou, și Domnul a lăsat ca printre ei să vină șerpi înfocați. Mulți au fost mușcați și au murit. Când s'a rugat Moise pentru popor, Domnul i-a spus să facă un șarpe de aramă și să-l pună pe o prăjină. Privind la șarpele de aramă, oricine ar fi fost mușcat se vindeca. Num. 21.

Balac și Balaam.

9. Balac, împăratul Moabului, se înfricoșase de Izrail. Deaceia trimise la profetul Balaam, cerându-i să vină și să blesteme pe poporul lui Dumnezeu. El făgăduia lui Balaam să-i dea o mare cinste și bogăție. Balaam a venit, cutoatecă știa că nu era plăcut lui Dumnezeu. Însă ori de câte ori se încerca să blesteme pe Izrail, el dimpotrivă, îl binecuvânta. Numeri 22; 23; 24.

Moartea lui Moise; chemarea lui Iosua.

10. Moise era de o sută douăzeci de ani când a murit pe muntele Nebo și a fost înmormântat de îngeri. Însă Domnul nu l-a lăsat să stea mult timp în mormânt, ci l-a luat să fie cu El în cer. Iosua fusese ales de Domnul spre a lua locul lui Moise de conducător al copiilor lui Izrail. Deut. 31; 34; Iosua 1, 1—9.

Izrail trece Iordanul.

11. Iosua trimise iscoditori în Ierihon. Rahav i-a ascuns când

împăratul Ierihonului îi căuta. În schimb, acești bărbați au făgăduit să eruje casa ei și pe toți din ea, când Izrail va intra în Ierihon.

12. Fluviul Iordan era foarte mare atunci când Domnul spuse lui Iosua: „Scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta“. De îndată ce picioarele preoților cari duceau chivotul au atins apa, apele s'au oprit de a mai curge în josul fluviului, iar restul apelor s'au scurs spre marea Moartă. Astfel că Domnul a făcut o cale pentru Izrail spre a trece Iordanul pe pământ uscat. Iosua 2; 3; 4.

Versetele de memorizat din trimestru.

1. „Acum, de veți asculta de vocea Mea, și veți păzi legământul Meu, veți fi Mie popor ales între toate popoarele, că al Meu este tot pământul“. Ex. 19, 5.

2. „Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul“. Ps. 19, 7.

3. „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine“. Ex. 20, 3.

4. „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul sdrobit și smerit“. Isa. 57, 15.

5. „Increde-te în Domnul, și fă binele; locuiește în țară, și umblă în credincioșie“. Ps. 37, 3.

6. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră“. Rom. 8, 31.

7. „Să nu cărtiți, cum au cărtit unii din ei, cari au fost nimiciji de Nimicitorul“. 1 Cor. 10, 10.

8. „Cel încet la mânie prețuește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuește mai mult decât cine cucerește cetăți“. Prov. 16, 32.

9. „Intoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul“. Isa. 45, 22.

10. „Un bărbat indoelnic este nestatornic în toate căile sale“. Iacob 1, 8. (Trad. engleză.)

11. „Intărește-te și îmbărbătează-te. Nu te spăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face“. Iosua 1, 9.

12. „Puterea este a lui Dumnezeu”. Ps. 62, 11.

Lecțiunea 1—5 Ianuarie, 1929.
CADEREA IERIHONULUI.

Textul biblic: Iosua 5, 1. 10—15; 6.

De memorizat: „Cu Dumnezeu vom face lucruri mărețe, și El va călea în picioare pe neamicii noștri”. Ps. 60, 12.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. După trecerea Iordanului, copiii lui Izrail au mers încă șapte sau opt km., până la Ghilgal, primul lor loc de poposire în Canaan. Aci au serbat Paștele“. A doua zi de Paște au mâncat din grâul țării. Copiii lui Izrail n'au mai avut mână, ci au mâncat din roadele țării Canaanului în anul acela“.

2. Când au auzit împărații Canaanului „că Domnul secase apele Iordanului înaintea copiilor lui Izrail“, s'au temut, „și nu mai era curaj în ei“. La o mică depărtare de tabăra dela Ghilgal era puternica cetate a Ierihonului. Poporul de acolo se închina la idoli și era foarte rău. În jurul cetății era un zid înalt, și poporul era atât de îngrozit încât înucuiseră porțile cetății; și „nimenea nu ieșea și nimenea nu intra“.

3. Înainte ca pământul Canaan să poată fi împărțit între triburile copiilor lui Izrail, trebuia să fie învins poporul cel rău care locuia acolo. Întâi de toate, trebuia luată cetatea cea bine întărită a Ierihonului. Iosua, noul conducător al lui Izrail, s'a retras departe ca să cugete și să se roage. „Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii, și s'a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s'a dus spre el, și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?“

4. „El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului“. Acela ce stătea în fața lui Iosua era chiar Fiul lui Dumnezeu. „Iosua s'a aruncat cu fața la pământ, s'a închinat, și I-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său“? Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui

Iosua: „Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care stai este sfânt. Și Iosua a făcut așa“.

5. „Domnul a zis lui Iosua: „Iată, dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași. Inconjurați cetatea, voi toți bărbații de războiu, dând ocol cetății odată. Așa să faci șase zile.

6. „Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbiți de corn de berbec, și când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte. Atunci zidul cetății se va prăbuși, și poporul să se suie, fiecare drept înaintea“.

7. Copiii lui Izrail aveau ordin să ardă cetatea, și să nimicească pe toți locuitorii ei. Le era oprit să ia ceva din cetate pentru ei. Tot aurul, argintul, arama, și fierul, avea să fie însă cruțat și dat spre a sluji cortului lui Dumnezeu.

8. Totul se făcea după porunca Domnului. „Chivotul Domnului a inconjurat cetatea, și i-a dat ocol odată; apoi au intrat în tabără, și au rămas în tabără peste noapte. Și Iosua se sculă a doua zi dimineața (foarte de demult), și preoții au luat chivotul Domnului. Cei șapte preoți, cari purtau cele șapte trâmbiți de corn de berbec înaintea chivotului Domnului, au pornit și au sunat din trâmbițe. Bărbații înarmați mergeau înaintea lor, și coada oștirii venia după chivotul Domnului; în timpul mersului, preoții sunau din trâmbițe.

9. „Au inconjurat cetatea odată, a doua zi; apoi s'au întors în tabără. Au făcut același lucru timp de șase zile. În ziua a șaptea, s'au sculat în zorii zilei, și au inconjurat în același fel cetatea de șapte ori. A șaptea oră, pe când preoții sunau din trâmbițe, Iosua a zis poporului: „Strigați, căci Domnul v'a dat cetatea în mână“!

10. „Poporul a scos strigăte, și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare, și zidul s'a prăbușit; poporul s'a suie în cetate, fiecare drept înaintea. Au pus mâna pe cetate“.

11. Apoi cetatea a fost arsă și poporul ei nimicit. Dar Iosua și-a reamintit de făgăduința făcută lui Rahav când ea a ascuns pe solii pe

cari îi trimisese el, astfel încât ea, împreună cu toți cei din casa ei, au fost lăsați în viață.

MERGI VOIOS.

Se va cânta pe melodia No. 391; din cartea „Imnuri Creștine“.

I

Dumnezeu e Tatăl meu
Lumea este câmpul Său.
Prin Isus, aci trimis,
El așa mi-a zis:

„Mergi voios în câmpul Meu
Căci te însoțesc mereu;
Să lucrezi cu mult curaj,
In colportaj“.

II.

Cât mă simt de bucuros
Că am pe Isus Hristos;
Lângă mine-I tot mereu,
Fie cât de greu.

Ingerul Său, păzitor,
La lucru'mi dă ajutor.
In nevoi mi-e Protector

Iubitor.

III.

Duhu-I Sfânt venit din cer
Nu m'a părăsi de fel,
Mi'ajutat să pot intra
In lucrarea Sa.

Fericit mă simt lucrând,
Cărți, reviste eu vânzând.
Multe suflete-or afla

Solia Sa.

IV.

„Răspândiți cărți sute-mii,
Pân'ce veți acoperi
Câmpu-asa de'nțelenit.“
Domnul a vorbit.

Colportajul voiu lucra
Mari succese voiu avea.
Răsplătirea-i mare sus,

La Isus.

Niculae Dorobăț.

Harmonium

dela casele cele mai mari din Germania: Brüning și Bongardt, Barmen, livrează / cu preț original în rate, **GUSTAV NIKESH**, Rannichergasse 5a, Sibiu. La cerere se trimete catalogul.

